

Po zavodu je vedno veliko število bolnikov, ki so v poizkus za družinsko oskrb povsem primerni, bodisi trajno ali vsaj za daljši čas (kot mnogi imbecilni [slaboumni] in sekundarno dementni) ali pa za nekaj časa, za dobo izboljšanja do popolnega ozdravljenja, kot prehod za odpust iz zavoda.

Zdravniku seveda se posel zelo otežkoči. V Mauer-Öhlingu n. pr. je en zavodov zdravnik določen v to, da se skoro vsak dan vozi na inspekcije po daleč na okrog raztresenih kmetijah, in tožil mi je, s kolikimi težavami je to zvezano zlasti v zimskem času. Zdravnik nima opraviti samo z bolnikom, temveč tudi z njegovimi reditelji. Že določilo, kateri bolnik se naj eni ali drugi družini odda, zahteva natančnega proučavanja dotične družine in njenih razmer, da se vé, ali bo obema v zadovoljnost. Kontrolirati ima ne le bolnika, temveč tudi reditelje, ali prav ravnaajo ž njim, ali ga ne izkoriščajo, razsojati v eventualnih prepirih itd.

Da se bolnik odda le pošten, trezni, pridni, moralčni družini je samoobsebi umevno. V tem oziru bodo župniki in učitelji, ki najbolj poznajo občane, mogli dati najboljša pojasnila in tudi podpirali zdravnika v njegovih težnjah. Treba je tudi dotične družine poučiti ne le o ravnanju z bolnikom vobče, temveč tudi v vseh važnejših vprašanjih blaznikov, torej najbolj priporočilno, da se v ta namen zbero o določenih časih v zavodu za poučilo in ponovilo.

Umevno je, da se imajo pri oddaji vpočtevati tudi vse higienične zahteve glede stanovanja, jedil, dela itd. Umevno, da se onim, ki z bolniki ne ravnaajo primerno, ti odvzamejo. Vendar se najbrž tudi pri nas, enako kot drugod, v tem oziru ne bo čulo dosti pritožeb. Vse napominjane težave pa nikakor ne smejo vesti do tega, da bi se domača oskrb smatrala pri nas za neizvedljivo. Kar se je obneslo povsod drugod, se bo gotovo tudi pri nas, saj vendar nismo slabši od drugih narodov.

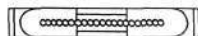

K ciljem!

Zložil Vekoslav Remec.

Čemu tak malodušno si, srce,
na poti tej
do mojih ciljev svetlih, daljnih —
čemu — povej!
Kaj mar zato, ker samo greš
skoz vihre in temé,
ker s tabo ne prijatelja,
ne ljubice srce ne gre?
Kaj mar zato, ker vroča kri
na trnje pada vsak korak,
ki je nikdar spoznal ne bo
pogled usmiljen in gorak?
Kaj mar zato, ker zreš naprej

in zreš na temno pot nazaj
in dvomiš, trepetas,
ne veš, če cilj dosežeš kdaj,
če prideš kdaj do svetlih mej —
kaj mar zato si malodušno,
srce — povej!
O, malodušnosti nikar!
Saj vreden je te trnjeve poti,
brez dragih src skoz temo in vihar,
in vreden tvoje vroče je krvi,
trepeta, dvomov grenkih in strahu
nedosegljivih mojih ciljev žar!

Verzi.

Zložil G. Koritnik.

Za razpotjem temnih senc
moje misli tavajo,
za oblaki bogvekam
moje želje plavajo . . .

Daleč, daleč v solnčnem kraju,
v smehu blaženih nevest
izsmejala bi se rada
moja brezbolest . . .

